

Temně oděnou postavu, která se jako duch pohybovala nocí směrem k hradu Araluen, strážný vůbec neviděl.

Vetřelec splýval s obrazci světla a stínu, které vrhal půlměsíc, jako by se stal součástí noci, přizpůsobenou rytmu stromů a stínům mraků, jež se pohybovaly v mírném větru.

Stanoviště strážného se nacházelo za vnitřními hradbami mohutného hradu, u jihovýchodní věže. Za ním se ve větru čerila hladina vodního příkopu a svit hvězd se v temné vodě odrazil jako tisícero drobných světelných střípků. Vpředu se kolem hradu rozprostírala rozlehlá travnatá plocha, pečlivě udržovaná, dokonale pokosená a osázená ovocnými stromy, jež poskytovaly stín.

Směrem dolů od hradu se krajina mírně svažovala. Byly tam stromy a malá stinná zákoutí, kde mohli jednotlivci i dvojice do jisté míry nerušeně usednout a chráněni před sluncem odpočívat nebo něco pojíst. Stromy však